

ENDREY-NAGY ÁGOSTON

A nedvek ideje

I.

Anyám vérét örököltem, könnyen megered
a télen kiszáradó orrnyálkahártya,
vagy az erős fizikai behatás miatt.
A megállóból éjjel hazafelé, a fekete
liget mellett. Hagyom lefolyni a számhoz,
a földre csöpögni, nem törölöm, nem nyelem
a taknyos, fémízű nedvet. Nem érdekel senkit,
ha itt nyomot hagyok.

Anyámból a titkolt fémes-sós szájíz maradt,
éjbarna lepedék a garatban. Apámból a hirtelen
mozdulatok zsebre dugása. Mint a vér,
könnyen megeredek. Mint a kéz,
könnyen megszaladok.

II.

Tél derekára kifakul az erő. Csúcsra hág
a szezonális depresszió, a délelőtti súlyos,
folyékony napsütésben már kavarog a délután
tútelített oldata. Kikristályosodik a keserűség,
ahogy félremegy a bor, kotyog a szőnyegre
a sárga lé. Magadnak már nem töltesz.
Terjed a tócsa, míg fel nem ugrik valamelyikünk
rongyért. A telefon még épp időben felkapva.
Kegyelmes villanyoltás – nem látjuk egymás arcát.
A nedves arcbőr ébreszt rá később a hibás reflexekre.
De ez már nem a könny, ez a nyál ideje.
A megbocsájtás rosszul értelmezett szertartásáé,
a közös lemondás és fellélegzés nehéz izommunkájáé.
Hogy szétrebbenjen a csivitelő verőfény,
és a reggeli rendbenlét végigszaladjon
az arcon zabolátlanul, mint egy mosoly,
mint egy orrvérzés.

A békéről

I.

Beborult. Mint egy fóliasátor, megtelnek párával
a nyugalom négyzetméterei. Szarka száll,
fémes csillanás. Felismerésként hasít át a délutánon.
Napokon át viharkészenlét. Szárnyashangyák
készülnek a rajzásra. Egy mozikasszás nejlonszáknyi
pattogatott kukoricát ölel az éjszakai járaton.

Hazaviszi a művajszagot. A küszöbtől
a fürdőszobáig sötét. A zuhany alatt sötét,
becsukja a szemét. Úgy alszik, mintha esne.
Mintha álmában – mintha egy kávézóból
kinézve a kirakatüvegre ragasztott plakátok
hátluját látná – átért volna a túloldalra.
Másnap elmegy a duzzadt patakhhoz,
keres egy sekélyest, és átgázol rajta,
sosem jön vissza. Hajnalodik, kopog az eresz.

II.

Ahhoz, hogy másoknak adhassam,
először teljesen magaménak kellett
éreznem a testem. Innentől aki akar,
hozzáfér. Rendezzétek át domborzatát,
öntsetek el völgyeit, dicsérjétek, roncsoljátok,
vezessen titeket a belőle párolgó indulat,
én akkor már, mint egy álmában az ereszről
elriadó szarka, máshol leszek,
feromontalan légben,
kiürült bolyban,
szeretettelen üresség
eső utáni békéjében.